

Babama Mektup

– ScarletFALCON · 25 Şubat 2011

Sevgili Babacığım...

Sana bu satırları yazmak inan hiç mi hiç kolay olmadı. Ama bir yerden de başlamak zorunda olduğumu biliyorum. Benim için her zaman hayatıma yön veren bir ışık oldun. Küçük kızım diye severek, şevkatle okşarken başımı. Sevmeyi, sevilmeyi ve bütün bunları paylaşmayı sen öğrettin. İşte içinde taşıdığın bütün bu duygulara inanarak, beni anlayacağın ümidiyle yazıyorum bu satırları.

Aşıktan bahsediyorum baba, sevgiden

Küçük kızın âşık oldu.

Evet, inanması zor, kabullenmesi kolay değil biliyorum. Ama bu duygu o kadar derinlerde yer bulmaya başladı ki, yüreğimin çırpınışlarını anlatmakta zorluk çekiyorum. Bu güne kadar senin sevgine benzer bir sevgi olmaz diye düşünürken. Beni en az senin kadar seven birini çıkardı hayat karşıma.

Şimdi belki de kızıyorsundur bana. Ellerini ovuşturuyorsundur. Ama onu tanıma şansını verirsen baba. Göreceksin ki küçük kızını gönül rahatlığıyla emanet edeceğin bir insandan bahsediyorum. Kendi ellerinle yetiştirdiğin gönül bahçeme, sevgilerini ekecek birinden bahsediyorum. Beni hayatım boyunca sevecek ve sayacak, en önemlisi benim çok sevdiğim birinden bahsediyorum.

Bu güne kadar attığım her adımı sen belirledin. Sevinçlerimiz ortak oldu. Bir baba olarak senin tedirginliğini anlayabilir miyim bilmiyorum? Ama bu satırları dillendirebilmek inan kolay olmadı. Bu kez de sen beni anlamaya çalış baba.

Hatırlıyor musun? Hayatta en çok görmek istediğim senin mutluluğun. Ve gülen gözlerin olmalı diye söyledin. Sanırım bu defa mutluyum, gözlerim gülüyor. Hatta yüreğim gülüyor baba. Hayata dair ümitlerimi, beklentilerimi, sevgimi ve daha nice değerlerimi ilk defa senden başka birinin yüreğine sığdırabiliyorum.

Küçük kızın âşık oldu baba.

Bu güne kadar bana öğütlerinin dışına çıkmayan. Babasının küçük kızı olmanın bilinciyle, yaşantısıyla sana bir üzüntü yaşatmayan. Ya da içinde bulunduğum durumları sırf sen üzülmesin diye susarak geçiren ben, artık boğuluyorum baba.

Eğer susmaya devam edersem ben olmayacağım. Göz göre göre tükeniyorum. Yanında gülümsediğime bakma. Sana anlattığım mutluyum yalanları tükendi artık. Bu satırları yazarken çok zorlanıyorum, içim acıyor baba. Bilmiyorum belki de okumayıp yırtıp atacaksın ama bunları yazmaktan başka umar bir yol kalmadı.

Çırpınarak anlamını arayan binlerce sözcük takıldı aklıma, onlarca soru sordum. Kendimce cevaplar buldum. Cevaplar yeni soruları getirdi. Her sorunun bir cevabı vardı baba. Ama, bu son sorunun cevabı sende saklı.

Sen beni; bana rağmen, benim mutluluğum için evlendirdiğini söylediğinde saygımdan sustum. Alışırım

diye bekledim. Severim diye ümit ettim. Ama olmadı baba, başaramadık Her gece eş diye, koynunda uyduğum ölümün soğuk nefesini ensemden hissederek, yaptığımız seçimlere lanet ederken gözlerim uykuya hasret. İsmarlama sevgi, ismarlama eş olmuyormuş. Yıllarımı en açar en uçarı duygularla geçirirken, yüreğimde biriken en kırçıl acılarla bunu öğrendim baba. Benzi solmuş gençliğimin. Bu satırları sen suçluluk duyarsın diye yazmıyorum. Benim seni anladığım gibi, sende şimdi beni anlamamı istiyorum.

İşte ben içine düştüğüm bütün bu gelgitlerle, acılarla boğulurken. Dudağımda kurumuş terle sızlarken yüreğim ve zaman bu tükenişlerle geçip giderken. Yüreğimin çığlıklarını bir o duydu baba. Hiçbir şey beklemeden elini uzattı ve düştüğüm boşluğumdan o çıkardı.

Tıpkı sana benziyor, her şeyinde seni görüyorum. Saygıyla davranışı, bana değer verışı ve en önemlisi bana önem vererek, benim incinmemem adına yapacağı her şeyde fikrimi alarak nazik davranışı. İşte tüm bunlar da beni büyük bir güvenle ona götürüyor. Hayatın mucizeleri olduğunu da üstüne basa basa gösteriyor bana.

Önceleri hayatıma yaraşır bu sesi duymazdan geldim. Fakat yine aynı hüznün, yine aynı gelgitlerle devam ederken yaşantıma; Her geçen gün seslenişleri güçleniyordu. Ve yüreğimde yer ediyordu farkında olmadan. Benim sana olan aşkı, benim sana olan sevgimi de bir o anladı baba. Onu sana anlatmalıydım. Ve küçük kızının doğru yaptığını onu tanıdıkça hak vereceksin baba.

Belki hayır diyeceksin. Belki unut diyeceksin. Senden önce bende çok söyledim bunları kendime. Ama hayat ruh eşimi çıkardı karşıma. Ne kadar görmezden gelmeye çalışsam. Ben her hayır dediğimde o başka bir şekilde evet olarak dönüyordu bana.

Onun içindeki sevginin beni yeniden hayata bağladığını, hüznü bir kanaviçeye dönen yüreğimi sevgisiyle nakış nakış işlediğini gördüm. Senin her zaman gülerken görmeyi istediğin gözlerimi nasılda güldürdüğünü görmeyi isterim. Hayatın onunla anlam kazandığını keşfettim.

Küçük kızın âşık oldu baba.

Bu güne kadar yaşamım, hislerim, çığlıklarım dile geliyor. Bunca zaman hiç yaşanmamış gibi özür bulamayınca aşka, yüreğim acıyor baba. Söylesene küçük kızın kimin için yaşayacak baba. Şimdi geçmişine dönüp cevaplandırmanı istiyorum. Hayatını nasıl geçirdin? Benim nasıl geçirme mi istiyorsun? Neden ısrar eder insan. Niye her gün ölmek için

Kendi yaptıklarımızı görelim baba. Bu kez hata yapmaya ısrar etmeyelim. Dayanılmaz bir sızı bu, her şeyi bir anda kabul edeceğini ummuyorum. Senden istediğim elini vicdanına koyman.

İçimdeki derinlik engelliyor yaklaşmayı başkalarına. Beri yanda ise yıllardır beklediğim mutluluk, huzur hepsi bir adım ötemde duruyor. Ve ben ona uzanmak için senden izin istiyorum.

Küçük kızın âşık oldu baba...

Doğan ORMANKIRAN